

ВЕЛИКА НЕДІЛЯ

Який контраст між «Осанна», що лунало на початку, та вражаючою розповіддю про Страсті. Такими є люди: мінливими, нестабільними. Такими є й людські слави.

Але Ісус — це щось інше.

Сьогоднішні пісні тріумфу готують нас до «Алілуя», яке ми заспіваємо наступної неділі на честь Господа, померлого на хресті й похованого, який виходить сяючим із гробниці.

З пальмовими гілками та вербовими віночками, якими ми сьогодні махаємо, ми будемо вічно прославляти Його: Ісусе, Ти є моїм Царем і моїм Господом.

А тим часом ми супроводжуємо Ісуса у Його Страсті.

Розповідь, яку ми щойно почули, дозволила нам пережити все це з усією драматичністю: від зради Юди та встановлення Євхаристії до вироку смерті на хресті та його виконання, під час якого тріумфуючі власті знущалися з Нього.

Ми почули останні слова, які в годину смерті підсумовують все Його життя: «Отче, у Твої руки віддаю дух Мій». І, сказавши це, Він помер.

Ця абсолютна вірність, ця синівська довіра керували всім життям Ісуса: улюбленого Сина, в якому Отець мав вподобання. Він пройшов Свій шлях.

Ісус не догоджав впливовим людям; якби Він це робив, то не закінчив би на хресті.

Але Він сподобався Отцю. Ці останні слова: «Отче, в Твої руки віддаю дух свій» — це проголошення життя. Руки, яким Сина довіряє, — це руки Бога, який є Отцем любові та життя.

Тому на цьому хресті, Хресті Ісуса, ми маємо життя та остаточну перемогу: «Перемога, ти царюватимеш. О, Хресте, ти нас спасеш».